

γυμνοκολιασμός ὁ, ἐνιαχ. γδυμνοκολιασμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γυμνοκολιάζω.

Γυμνοκόλιασμα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Δὲ θὰ γαί τσῇ φτώχειας τῶνε τόσο ὁ γδυμνοκολιασμός εὐτός, θὰ 'ναι καὶ τῆς ἀσυστασῆς (=ἀκκταστασίας) Νάξ. ('Απύρανθ.) (δὲ θὰ γαί = δὲ θὰ 'ναι καί). Συνών. βλ. εἰς λ. γυμνοκόλι.

γυμνόκολος ἐπίθ. Ἀθῆν. Πειρ. Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.) — Ν. Πολίτ., Παροιμ. 1,210 — Λεξ. Δημητρ. γυμνόκοιλος Ἦπ. (Κουκούλ.) Ἰμβρ. Μακεδ. γυμνόκολος Πελοπν. ('Αχαΐα) γυμνόκοιλος Λέσβ. (Μανταμαῖδ. Μόλυβδ. κ.ά.) γδυμνόκολος Κύθν. γδυμνόκολος Πελοπν. ('Αχαΐα κ.ά.) γδυμνόκοιλος Σκυρ. γυμνοκόλης Αἴγιν. Θήρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οἴτυλ.) — Λεξ. Δημητρ. γυμνοκόλη Τσακων. γυμνουκόλ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γυμνουκόλης Μέγαρ. γδυμνοκόλης Νάξ. ('Απύρανθ.) Κύθηρ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Βούτσ. Γαργαλ. Δίβρ. Οἶν. Τριφυλ.) γδυμνουκόλ'ς Εὐβ. ('Ακρ.) Σάμ. Θηλ. γυμνοκόα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐσ. κόλος.

1) Ὁ μὴ φέρων περισκελίδα Τσακων. κ.ά.: "Εὰ νὰ ντὶ φορέου τὸ βρατθὶ ντὶ, νὰ μὴ ντ' ἀήνῳι γυμνοκόλη (= ἔλα νὰ σοῦ φορέσω τὸ βρακί σου, νὰ μὴ σὲ λένε γυμνοκόλη) Τσακων. 2) Ὁ ρακενδύτης, ὁ ἔχων μέλη τοῦ σώματός του γυμνά, ἐπειδὴ φορεῖ ράκη Αἴγιν. Θήρ. Κύθν. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. ('Αχαΐα Λακων. Μάν. Οἴτυλ. Τριφυλ. κ.ά.) Τσακων. — Ν. Πολίτ., Παροιμ. 1,219 — Λεξ. Δημητρ.: Τοῦ παρῶσιζαίται ἕνας λυκοκάντζαρος γδυμνοκόλης Τριφυλ. "Ὡ τὸ καμένο τὸ γδυμνοκόλικο, κ' εἶδα θὰ 'ενῇ! Ἀπύρανθ. 2) Ὁ πένης, ὁ ἐνδεής Ἀθῆν. Εὐβ. ('Ακρ.) Ἦπ. (Κουκούλ.) Θήρ. Ἰμβρ. Κύθηρ. Κύθν. Λέσβ. (Μανταμαῖδ. Μόλυβδ.) Μακεδ. Μέγαρ. Μῆλ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πειρ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Βούτσ. Γαργαλ. Δίβρ. Κορινθ. Λακων. Μάν. Οἶν. Τριφυλ.) Σκυρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Λεξ. Δημητρ.: Τὸν παντρεύτηκε, γιὰτὶ τὸν νόμισε πλούσιο, μ' αὐτὸς ἦταν γυμνόκολος Ἀθῆν. Πειρ. Τὶ τοῦ ζήλεψες, μωρή, 'φτύνου τοῦ γδυμνοκόλη καὶ τὸν πῆρες; Γαργαλ. Πῆμ κὶ πῆρι αὐτὴν τὴ γδυμνουκόλα, ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμ' πῶς θὰ ζήσ' Ἀκρ. Μὰ 'φτὸ δὲ γδυμνοκόλη θὰ πᾶς νὰ πάρης; Ἀπύρανθ. Εἰδὶς ἱκεὶ οὐ γυμνόκοιλος πόσον προῖκα χαλεῦ' (= ζητεῖ); Κουκούλ. 'Σ τὰ τελευταῖα ὁμῶς τὴν ἔπαθε κ' ἐκουκουλώθηκε τὴ γδυμνοκόλα τὴ Γιωργία (ἐκουκουλώθηκε = ὑπανδρεύθη) Μῆλ. || Παροιμ.

Βουγήθια μι, γυμνουκόλα, μὴ γένου σὰν ἰσένα

(ἐπὶ τῶν αἰσχροκερδούντων εἰς βάρος τῶν πτωχῶν) Μόλυβδ. Ἀκούσαν οἱ γυμνόκοιλοι τθαὶ στρέξαν γιὰ μπαμπάτσι (ἐπὶ τῶν ἐπιδιωκόντων τὸ κέρδος) Κορινθ.

Νέθε, νέθε, ρόκα μου, | στρίβε, ἀδραχτάκι μου,

νὰ μὴν πᾶμε 'ς τὸν Ἀγιο, | τὸν Ἀγιο τὸ γυμνόκολο (ἐπὶ γυναικῶν, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι προνοητικαὶ καὶ φίλεργοι) Μάν.

Κάμνιτι, γυμνόκοιλις, τσ' ἡ Λαβρὴ σᾶς ἔρχιτι (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Μανταμαῖδ. Συνών. ἀβράκωτος 1, ἀνακολάρεης, (εἰς λ. ἀνακολάρις), γυμνοπούτσης 1β, γυμνοψώλης 2, ξεβράκωτος.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γδυμνουκόλ'ς Σάμ.

γυμνοκοχλίδος ὁ, ἐνιαχ. γυμνουκοχλίδος Θράκ. (Αἶν.) γδυμνοκοχλίδος Κρήτ. ('Αγιος Γεώργ. Βιάν. Νεάπ. Ρέθυμν.

κ.ά.) Πελοπν. (Μονεμβασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐσ. κοχλίδος.

Ὁ ἄνευ ὀστράκου κοχλίδας, ὁ λεῖμαξ ἐνθ' ἄν.: Μὲ τ'ς ἀνάδοσες ἐγέμισε ὁ κόσμος γδυμνοκοχλίδους (ἀνάδοση = ὑγρασία) Κρήτ. Ἀπόει 'χει καὶ γιὰ κεινὰ σύρνονα' οἱ γδυμνοκοχλίδοι (ἀπόει = ἀπόγειο, μεγάλη ὑγρασία) Ἀγιος Γεώργ. Συνών. βλ. εἰς λ. γυμνοκαράβος 1α. 2) Μεταφ., ὁ γυμνὸς ἄνθρωπος Κρήτ. Συνών. γυμνοκόλης 1.

γυμνοκρίθαρο τό, Κέρκ. Τῆν. κ.ά. γυμνοκρίθαρου Ἰμβρ. Τῆν. γδυμνοκρίθαρο Κρήτ. ('Αχεντρ. κ.ά.) γδυμνοκρίθαρο Πάτμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐσ. κριθάρι.

1) Τὸ φυτὸν Κριθή ἢ δίστιχος (Hordeum distichum) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀγρωστιδῶν (Gramineae) ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ φυτὸν Κριθή ἢ γυμνοκριθή (Hordeum nudum) ἐπίσης τῆς οἰκογ. τῶν Ἀγρωστιδῶν (Gramineae), τοῦ ὁποῦ οὐ στήχους στερεῖται ἀγάνων Ἰμβρ. Κέρκ. Κρήτ. ('Αχεντρ. κ.ά.) 3) Ἡ ζεῖα Τῆν. Συνών. γυμνοκρίθι.

γυμνοκρίθι τό, Ἀθῆν. Ἀθ. Ἐρεικ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κρήτ. ('Αχεντρ. κ.ά.) Μαθράκ. Μῆλ. Νάξ. Ὁθων. Παξ. Πάρ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. γδυμνοκρίθι Πελοπν. (Βούτσ. Γαργαλ. Γορτυν. Δίβρ. Κοντοβάζ.)

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γυμνοκρίθι, τὸ ὅπ. ἐγγραφή πιθαν. ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ γυμνοκρίθι, ὡς ἐξάγεται καὶ ἀπὸ τὸ εἰς τὴν παρατιθεμένην φρ. οὐσ. γυμνοκρίθον, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Δουκ. Appendix, 52. Κατὰ Γ. Χατζιδ. (MNE, 2,181) ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐσ. κριθὶ δι' ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου.

1) Γυμνοκρίθαρο 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ 'σπειρα τὸ χωράφι 'ς τὸ Λαγκούβαρδο οὐλο γδυμνοκρίθι ξενωτικό (= μὴ ἐντόπιον) Πελοπν. (Γαργαλ.) 2) Γυμνοκρίθαρο 2, τὸ ὅπ. βλ., Ἰθάκ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων.: Τοῦτο τὸ γαφὲ ποὺ μᾶς τρατάρησε εἶναι σκέτο γυμνοκρίθι! Ἰθάκ.

γυμνολαΐμης ἐπίθ. Ἀθῆν. Ἰων. (Φώκ.) Κεφαλλ. Πειρ. Πελοπν. (Ἠλ. Καρδαμ. Κρήν. Λεχαίν. Λιγούρ. Λίμπερδ. Λευκτρ. Μάν. Οἴτυλ. Πλάτσ. Πραστ. Σαηδόν.) γυμνολαΐμη Τσακων. γυμνουλαίμ'ς Βιθυν. (Πιστιχοχ.) Εὐβ. ('Ακρ. κ.ά.) Θράκ. ('Ηρκαλίτσ.) γυμνουλαίμ'ς Θεσσ. (Μασχολούρ. κ.ά.) γδυμνολαΐμης Ἀνάφ. Κρήτ. ('Αγιος Γεώργ. Κίσ. Ραμν. κ.ά.) Λέρ. Μαθράκ. Μῆλ. Μύκ. Πάτμ. Πελοπν. (Γαργαλ. Δαιμον. Μονεμβασ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Σίκιν. γδυμνολαίμ'ς Ἀνδρ. (Κόρθ.) Πάρ. (Λεῦκ. Νάουσ. κ.ά.) γδυμνολαΐμης Θήρ. γδυμνουλαίμ'ς Τῆν. Σάμ. (Παλαιόκ. κ.ά.) γυμνόλαιμος Λεξ. Πρω. Δημητρ. Θηλ. γδυμνολαΐμα Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν. κ.ά.) γδυμνολαΐμη Ἀστυπ. γυμνολαίμω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γδυμνός καὶ γδυμνός, καὶ τοῦ οὐσ. λαίμος.

Ἐπὶ ζώων, καὶ ἰδίως ὀρνίθων, ὁ ἔχων τὸν λαίμον γυμνόν, ἄνευ πτερώματος ἐνθ' ἄν.: "Επιασ' ἐκεῖνη τὴ γερόκοττα τὴ γδυμνολαΐμα καὶ θέλει νὰ-ν-τὴ σφάζῃ, γιὰτὶ δὲ γεννάει Πελοπν. (Γαργαλ.) Εἶχα δυὸ πουλλακίδες γδυμνολαΐμες Πελοπν. (Παιδεμέν.) Ἐχομε μιὰ κόττα γδυμνολαΐμα Πάτμ. Ὅλα μου τὰ κλωσσόπουλλα ἐφέτος εἶναι γυμνολαΐμικα Πειρ. Νὰ μοῦ δώσης κ' ἐμένα μιὰ κόττα γυμνολαΐμα, γιὰτὶ κάνει πολλὰ ἀβγά Ἀθῆν. Δὲ δὴ σφάζω τὴ γδυμνολαΐμα, γιὰτὶ κάνει κάθε μέρα τ' ἀβγὸ Κρήτ. (Ραμν.) Ἐβῆκε ἡ κόττα ἐκεῖνη ἡ γυμνολαίμω 'ς τὸν κῆπο κ' ἔφαε τὰ λάχανα Κεφαλλ. Ἐχον

πολλά κουττόπ'λλα πού 'κεῖν' δὰ γυμνολαίμ'κα, σ'χαμένον
σόι ! Εὐβ. ("Ακρ.) 'Εθύνκαμε τὸν ἀτσε βούλε τὸ γυμνολαίμη
(ἐσφάζαμε τὸν μεγάλο πετεινὸ τὸν γυμνολαίμη) Τσακων.
'Ιφτὸ τοῦ πιδὶ σὰ γυμνολαίμικου εἶνι ἀπ' τὴν ἀδυναμία (ἔχει
ἰσχνὸν λαίμον, ὡς εἶναι ὁ τῶν γυμνολαίμων ὀρνίθων)
Τῆν. Συνών. γκολιαβάρικος, γκολιάβα-
ρος 2, γκόλιαβος Α3, γκόλιος Α3, γκολια-
νάρικος 2, γκολιανός, γκαρολαίμης,
γλειφτολαίμης 2, γυμνολαίμικος, ζορ-
κολαίμης, κολόμπαρος, λαιμοκομμένος.

γυμνολαίμικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γδυμνολαίμ'κ'ια Τῆν.

'Εκ τοῦ γυμνολαίμικο, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γυμνο-
λαίμης.

Γυμνολαίμης, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: "Εχον τρεῖς
κόττις γδυμνολαίμ'κ'ις. Τί νὰ σ' πῶ, κὶ τὰ φτιγὰ τὼς κἀν-
νεν ἀβγά Τῆν. Συνών. εἰς λ. γυμνολαίμης.

γυμνολάσι τό, Πελοπν. ('Αχαΐα 'Ηλ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-λάσι, διὰ τὴν ὅπ. πβ. ἀντρολάσι, βρισολάσι
γυναικολάσι κ.τ.τ.

'Ο οἶονεῖ γυμνός, ὁ μὴ καλῶς, ὁ μὴ ἐπαρκῶς ἐνδεδυμένος,
τῆς σημασίας προελλοπούσης προφανῶς ἐκ τῆς κυρίας σημα-
σίας τῆς λ. ἐξελικτικῶς ἐνθ' ἀν.: Τί συντροφιά νὰ σὲ κάμω,
ἀφοῦ εἶσαι γυμνολάσι;

γυμνοξεσπαθώνω ἐνιαχ. γδυμνοξεσπαθώνω Σκόπ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γδυμνός,
καὶ τοῦ ρ. ξεσπαθώνω.

Ξιφουλκῶ, ἀφαιρῶ τὸ ξίφος ἀπὸ τὴν θήκην του καὶ κρατῶ
αὐτὸ γυμνὸν ἐνθ' ἀν.: "Ἄσμ.

"Ονειρο εἶδα, μάννα μου, πικρό, φαρμακωμένο,
πῶς ἦρθε τ' ἀδερφάκι μου γδυμνοξεσπαθωμένο
Σκόπ.

γυμνόπιττα ἡ, ἐνιαχ. γυμνόπ'ττα Θάσ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. πίττα.

Πίττα, προχείρως παρασκευαζομένη ἐκ κολοκύνθης καὶ
ὀρύζης, ἀνευ περιβλήματος ἐκ φύλλων ζύμης ἐνθ' ἀν.: "Ελα
νὰ σὶ φ'λέφουμ' γυμνόπ'ττα Θάσ. Συνών. γκουλιόπιτ-
τα, κολομπαρόπιττα, ξυπόλυτη (εἰς λ. ξυ-
πόλυτος).

γυμνοπλαγιά ἡ, ἐνιαχ. γδυμνοπλαγιά Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. πλαγιά.
Κλιτὺς ἄδενδρος, ἀνευ θάμνων καὶ χόρτων ἐνθ' ἀν.

γυμνοπόδαρος ἐπίθ. σύνθηθ. γδυμνοπόδαρος Πελοπν.
(Γαργαλ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. ποδάρι.

'Ο τύπ. γυμνοπόδαρος καὶ εἰς Σομ. εἰς λ. γυ-
μνοπόδης.

'Ο ἔχων τοὺς πόδας γυμνοὺς, ὁ ἀνυπόδητος σύνθηθ.: "Ενα
ἀγῶρι ὧς δέκα ἐφτά χρονῶν, ὁμορφο, γυμνοπόδαρο, στεκό-
ταν πίσω ἀπὸ τὸ τοιχάκι μὲ τὰ χέρια 'ς τὶς τσέπες καὶ κοι-
ταζε κατὰ τὴ θάλασσα I. Δραγούμ., Σαμοθρ., 7. || Ποίημ.

Καβαλλάρης γυμνοπόδαρος
μαύρης μούλας πεισματάρης,
μόνος, μάντενα τὸ εἶναι μου

K. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ², 231. Πβ. γυμνοπόδης.

γυμνοπόδης ἐπίθ. σύνθηθ.

Τὸ Βυζαντ. ἢ 'Ελληνιστ. ἐπίθ. γυμνοπόδης. Βλ.
Σοῦδ.

Γυμνοπόδαρος, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Κάθησε γυναι-
κα μαλλιαρὴ / κὶ ἄντρας γυμνοπόδης κ' ἐθανμάχητ'ε (ἐξ
ἐπωδ.) 'Αθῆν. (παλαιότ.)

γυμνοπούλλι τό, πολλαχ. γυμνοπούλλ' Λέσβ.
('Αγιάσ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. πούλλι.

1) Πτηνὸν ἔχον πτέρωμα πολὺ ἀραιὸν πολλαχ. 2) Μεταφ.,
ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ πτωχός, ὁ μὴ ἔχων τὴν στοιχειώδη περιου-
σιακὴν κατάστασιν Λέσβ. ('Αγιάσ.): Βρὲ ἀχμάξ', π' σὶ γυ-
ρεύαν νύφ'ις οὐλον γουρνόπιτρες τσι σὺ πῆγης 'ὰ μ' κ'βα-
νήγ'ς τοῦ γυμνοπούλλ' ἐδίου (ἀχμάκης = βλάξ, 'ὰ μ' κ'
βανήγ'ς = νὰ μοῦ κουβαλήσης, ἐδίου = αὐτὸ ἐδῶ).

γυμνοπούτσης ὁ, ἐνιαχ. γδυμνοπούτσης Πελοπν.
(Βάλτ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.
Τριφυλ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. πούτσα.

1) 'Ο ἔχων τὴν βάλανον τοῦ πέους γυμνήν, ἀνευ πόσθης
ἐνιαχ. Συνών. γυμνοψώλης, κοψοπούτσης,
σουνέτης. 2) Μεταφ., ὁ ἐνδεὴς Πελοπν. (Βερεστ. Γαρ-
γαλ. Μαργέλ. Ποταμ. Τριφυλ. κ.ά.): Τί τοῦ διᾶλεξες, μωρή,
φτούνον φτοῦ τοῦ γυμνοπούτση πού πῆρες γι' ἄντρα, πού
δὲν ἔχει ὥρας ἀλάτι; (= πού εἶναι πολὺ πτωχός) Γαργαλ.
Συνών. βλ. εἰς λ. γυμνόκολος 2.

γυμνορούτης ὁ, ἐνιαχ. γδυμνορούτης Πελοπν. (Κορινθ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. ρούτα.

'Ο ρακένδυτος ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

'Ο γδυμνός, ὁ γδυμνορούτης | τὰ φλωριά στρώνει καὶ
πέφτει

(ἐπὶ τῶν φιλαργύρων, οἱ ὅποιοι στεροῦνται τῶν στοιχειω-
δῶν πραγμάτων, ἐνῶ ἀποθησαυρίζουν χρυσὸν) Πελοπν.
(Κορινθ.) Συνών. γυμνός 3, γυμνοροῦχης.

γυμνορούχης ὁ, ἐνιαχ. γδυμνορούχης Αἰγιν.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γδυμνός,
καὶ τοῦ οὐς. ρούχο.

Γυμνοροῦτης, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

'Ο γδυμνός, ὁ γδυμνορούχης | τὰ φλωριά στρώνει καὶ πέ-
φτει (ἐρμην. παροιμ. βλ. εἰς λ. γυμνοροῦτης).

γυμνόρραχη ἡ, K. Πασαγιάνν., Μοσκ. 66 κ.ά. γυμνορ-
ράχη Φ. Πανᾶ, Λυρικ. 50 κ.ά.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. ράχη.

Ράχ'ις βουνοῦ ἢ λόφου ἄδενδρος ἐνθ' ἀν.: 'Ο γέρο-Στάθης
ἔδειξε μὲ τῆς βίτσας του τὴν ἄκρη μιὰ ἀπὸ τὶς προσηλιακὲς
γυμνόρραχες τοῦ Πενταδάχτυλου K. Πασαγιάνν., ἐνθ' ἀν. ||
Ποίημ.

'Σ τοῦ Πενταδάχτυλου τὴ γυμνορράχη
σὰν τὴν 'Αρτέμιδα στέκοντας μόνη,
ὅταν 'ς τοῦ 'Ολύμπου τῆς τὸ καταρράχι
χρυσᾶ τριαντάφυλλα ἢ Αὐγούλα στρώνη
Φ. Πανᾶ, ἐνθ' ἀν.

γυμνός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἐγυμνός Χίος (Πισπιλ.)
γιουμνός Μέγαρ. γυμνὲ Τσακων. γιουμνὲ Τακων. (Μελαν.
Σαπουνακ.) γυβνός 'Ερεικ. Μαθράκ. 'Οθων. γδυμνός σύνθηθ.
καὶ Πόντ. γδυμνὲς Σκυρ. γδυμνός 'Αστυπ. Κάρπ. Κῶς κ.ά.
γδυμνὸ Κορσ. ὀγυμνός 'Αμοργ. ἐγδυμνός 'Αστυπ. Σύμ.

